

[Arne Melchior]

tirsdag. Men jeg har fra ret velorienteret kilde hørt sige, at det modsatte i virkeligheden er intentionerne, nemlig at den omstændighed, at der til på tirsdag er anmeldt en forespørgsel, vil få forhandlerne til at gå i hi og sige: så lad os da vente og se, hvad folkettinget beslutter på tirsdag. Og det føler jeg var noget af det, der lå i statsministerens bemærkning her, at hvis man på forhånd siger: hvis det varer for længe, griber vi ind, så har det samme virkning.

Her er det, jeg gerne vil være med til at give den melding, at jeg ikke kan se, heller ikke nu efter dagens debat, at der på tirsdag kan blive flertal for et indgreb i folkettinget, og derfor skal meldingen til de implicerede parter være den: lad nu ikke lørdag, søndag, mandag og tirsdag gå uden at gøre det, I bør gøre, i forventning om, at folkettinget skal gøre noget dramatisk på tirsdag.

Jeg håber ikke, at den anmeldte forespørgsel vil få denne meget tragiske og skadelige virkning, som jeg er helt overbevist om at heller ikke de forespørgende partier selvfølgelig ønsker, men som de meget let kan risikere at bidrage til. Derfor denne advarsel.

Glistrup (FP):

Det lyder jo så smukt, når hr. Arne Melchior siger: lad ikke lørdag, søndag, mandag og tirsdag gå, men hvad kan repræsentanterne for henholdsvis arbejdersiden og arbejdsgiversiden foretage sig andet end at vente på, at folkettinget griber ind, for situationen er jo den, at de er én gang blevet enige om en ganske præcis og fuldt gennemarbejdet løsning, og den er blevet forkastet fra den ene organisations side, som det selvfølgelig er de pågældende medlemmers soleklare ret at gøre. Der er ingen anden mulighed end at sidde fra parternes side og vente på, hvad folkettinget vil beslutte, og så er det skammeligt, at man bare lader valutakassen løbe tør, lader tingene gå på den måde ude i vores stalde, lader så mange andre blive ramt, når vi alle sammen ved, at i denne specielle situation kan der ikke opnås noget på anden vis end ved, at folkettinget går hen og løser dette før eller senere.

Folketinget er ansvarlig over for samfundsinteressen, det er parterne jo ikke. Parterne er ansvarlige over for deres egen interesseorganisation, som statsministeren jo så

glimrende skildrede det. De er meget optaget af intens varetagelse af deres egne specielle særlige økonomiske interesser. Ja, hvad skulle de ellers være? Men de er skam også afhængige af de regler, der gælder, og dér undlod statsministeren at svare: hvor lang tid vil der gå fra det tidspunkt, hvor man eventuelt tænker sig, at både ledelsen på den ene og den anden side anbefaler sine medlemmer en ny overenskomst, og frem til det tidspunkt, hvor den nye overenskomst skal træde i kraft? Hvor lang tid vil der nødvendigvis gå med afstemningsproceduren både på den ene og den anden side, og hvor det jo er højst sandsynligt, at der, som situationen nu har udviklet sig, ganske klart kommer et nej på et eller andet tidspunkt?

Hr. Flygaard søgte at kaste noget principielt ind i denne diskussion, idet han forgrovede fremskridtspartiets standpunkt ved at sige: hvis nu man i alle tilfælde siger, at folkettinget altid griber ind, når der er en konflikt, vil det så ikke være uheldigt? Det vil det måske nok, og det vil det måske nok ikke. Vi trænger i allerhøjeste grad til en principiel afklaring af det, men det har bare intet med den foreliggende sag at gøre. Her har vi påpeget disse meget, meget kraftige specielle hensyn i den specielle situation, der kræver, at man griber ind, og vi har understreget, at i adskillige andre konflikter, f. eks. den løbende topografkonflikt, finder vi ikke, at der er nogen grund til at gribe ind, og derfor har vi heller ikke fremsat noget som helst forslag på det område.

Men der kan selvfølgelig være andre områder, man kan gribe ind på, og dér glædede det mig da at høre fra statsministerens side, at regeringen ikke synes, at det er nogen god idé med en konflikt på landets sygehuse. Forhåbentlig betyder det, at socialdemokratiet efterhånden besinder sig, så det fuldt gennemarbejdede forslag fra fremskridtspartiets side, der længe har ligget i folketingets arbejdsmarkedsudvalg, og som simpelt hen afskærer strejker og lockouter som noget, der ikke med rimelighed kan foregå på sygehuse og på plejehjem, kan blive vedtaget.

Statsministeren siger, at vi endelig ikke må gøre, som de radikale gjorde, nemlig at antyde noget om, at folkettinget på et eller andet tidspunkt vil gribe ind. Den station er for længst passeret. Enhver, der har lyttet til statsministeren fra påskelørdag og fremefter,